

har staaet for mig, som om det var den almindelige Mening, at den Tid, der nu er fastsat for Erhvervelsen af Forsørgelsesberettigelse ved Ophold i en Kommune, i alt Fald var noget kort, og jeg tilstaa, jeg er bleven bestyret deri, naar jeg har set, at man i Hertugdømmerne Slesvig og Holsten, hvor man jo i det Hele taget har haft ganske den samme Fattiglovgivning, som vi have, i en meget lang Række af Aar har haft en Bestemmelse om, at 15 Aar skulde være den Tid, ved hvilken der erhvervedes Forsørgelsesberettigelse i en Kommune, og at man — saavidt jeg veed — har været meget vel fornøjet med denne Bestemmelse, medens det derimod her i Landet idelig er blevet reist Spørgsmaal om at gjøre Forandring i de Regler, der hidtil have været gjældende. Jeg havde derfor tænkt mig, at man maatte uden Vanskelighed i alt Fald vilde kunne enes om en Forlængelse af den nu fastsatte femaarige Frist, for Exempel i det Mindste til en tiaarig. Dette tiaarige Ophold spiller jo ogsaa en vis Rolle i det af Regjeringen foreslaagne Lovudkast, men saaledes, at der er tilføjet forskjellige yderligere Betingelser for, at det kan medføre, at Fødekommunen bliver fritaget for Forsørgelsespligten. Det har imidlertid ikke været mig aldeles klart, hvorledes Lovudkastets § 23, som jo indeholder de derom af Regjeringen foreslaaede Bestemmelser, er at forstaa. Jeg veed nemlig ikke, om Meningen er den — hvad jeg vilde finde naturligt — at den Person, som er i det Tilfælde, som § 23 omhandler, erhverver Forsørgelsesret i Opholds kommunen; saaledes at han beholder denne, hvis han ikke ved et senere tiaarigt Ophold i en anden Kommune skulde erhverve Forsørgelsesret der. Det synes mig, som om man efter § 24 kunde være tilbøjelig til at antage, at Paragrafen skulde forstås saaledes, men Ordene vække dog megen Tvivl om, hvorvidt dette er rigtigt. Det synes mig, at man efter Ordene i Paragrafen nærmest maatte antage, at det ikke er nogen egentlig vedvarende Forsørgelsesberettigelse, som den Person, den omhandler, erhverver i den paagjældende Kommune, men at derimod den Kommune, til hvilken han for Exempel senere flytter, og i hvilken han da bliver trængende, naar den skal have Refusion for sine havte Udgifter, maa henvende sig til Fødekommunen, men ikke til Opholds kommunen. Jeg ser i det Mindste ikke, at Paragrafens Ord paalægge den Kommune, hvori den Paagjældende har opholdt sig i de sidste Aar, nogen Forpligtelse i saa henseende, men jeg skulde ønske, at den høitæredede Minister vilde udtale sig nærmere angaaende, hvorledes han opfatter denne Paragraf. — Der er et andet Spørgsmaal, som er opstaaet for mig ved at gjennemlæse denne Paragraf, nemlig hvad der skal forstås ved den Fattigunderstøttelse, som skal kunne afbryde det 10aarige Ophold. Jeg veed nemlig ikke, om det er Meningen, at Sygehjælp, som er ydet af det offentlige Fattigvæsen, skal

kunne afbryde dette Ophold. Det er jo vist, at saadan Sygehjælp, som ydes af Fattigvæsenet, er en Fattigunderstøttelse, men efter § 26 er den stillet som en ganske særegen Art af Fattigunderstøttelse, idet den ikke skal kunne forlanges erstatet, og jeg kunde derfor finde det meget naturligt, om man mente, at Sygehjælp ikke burde afbryde Virkningen af det 10aarige Ophold. Dette Spørgsmaal bør jo i alt Fald klares. — Endelig skal jeg gjøre en Bemærkning ved dette Kapitel med Hensyn til § 27, som omhandler Lovens tilbagevirkende Kraft. I tidligere Love, hvorved der er sket Forandring i de gjældende Regler om Forsørgelsesberettigelse, er det blevet fastsat — og navnlig er dette sket i Frdn. af 6te November 1839 —, at den Forsørgelsesret, som var erhvervet, inden Loven kom ud, skulde vedblive at gjælde, medens der derimod her er fastsat en ganske modsat Regel, nemlig den, at saasnart Loven er kommen ud, skal ogsaa den tidligere erhvervede Forsørgelsesret bortfalde. Den Paagjældende, som ved et 5aarigt Ophold har erhvervet Forsørgelsesberettigelse, skal ikke desto mindre, som Regel betragtet, efter at Loven er kommen ud, anses for at være forsørgelsesberettiget i Fødekommunen, og der er kun een Undtagelse derfra, nemlig for det Tilfælde, at han allerede er under Fattigvæsenet paa den Tid, Loven udkommer, og selv da kun for saa lang en Tid, som den Forsørgelse, hvorunder han er, vedvarer; ophører denne, og han senere igjen bliver trængende, saa skal han gaa tilbage til Fødekommunen. Det vil blive en Følge af denne Bestemmelse, at en stor Mængde Personer, som efter de hidtil gjældende Regler allerede for lang Tid siden have erhvervet Forsørgelsesberettigelse i andre Kommuner end i deres Fødekommune, og som i deres Opholds kommune maatte gjentagne Gange have nydt Fattigunderstøttelse, naar Loven kommer ud, ville blive løsrevne fra det Forhold, som saaledes har dannet sig under de tidligere Loves Herredømme, og kaste tilbage paa deres Fødekommune. Jeg siger ikke, at det ikke kan ske, men jeg nærer dog nogen Tvivl om, hvor vidt dette ikke vil være en alt for gjennemgribende Forandring i de bestaaende Forhold, og om der virkelig dertil er nogen tilstrækkelig Anledning. — Det var egentlig kun nærmest disse Bemærkninger, som jeg vilde fremsætte; hvad det Øvrige af Loven angaar, da skal jeg ikke fordybe mig deri. Jeg kan ikke Andet end udtale, at det forekommer mig, at der var Meget i de Bemærkninger, som det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Søsen) gjorde med Hensyn til Affattelsen af Kapitel 3. — Jeg finder mig dog foranlediget til at gjøre endnu en Bemærkning med Hensyn til, hvad det høitæredede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Madvig) bemærkede om det Uheldige i, at de nuværende Forsørgelseskommuner ere saa smaa, som de ere efter vor nuværende Forfatning. Jeg mistjender paa ingen Maade